

ДЖИГОРА Наталія Олександрівна,
вчитель-методист турецької мови
Київської гімназії східних мов №1
(м. Київ, Україна)

НАВЧАННЯ ДІТЕЙ ТУРЕЦЬКОЇ МОВИ ТА ЇЇ ВІДМІННОСТІ ВІД ЄВРОПЕЙСЬКИХ МОВ

Освіта ХХІ століття – це час переходу до високотехнологічного інформаційного простору, що зумовлює розглядати іноземну мову як важливий засіб міжкультурного спілкування.

Інтеграція і глобалізація соціальних, економічних і культурних процесів, які відбуваються у світі, перспективи розвитку української держави впливає на системні зміни у вихованні відповідальної особистості, яка прагне до самоосвіти і саморозвитку, вміє практично мислити, компетентно орієнтуватися у потоці різноманітної інформації, що швидко змінюється, вміє застосовувати практично набуті знання і вміння для творчого розв'язання проблеми, прагне змінити на краще своє життя і життя своєї країни.

Основне призначення іноземної мови як предметної галузі шкільного освітнього середовища – сприяти розвитку культурно-мовних комунікативних компетентностей, що дозволяють здобувачеві освіти спілкуватися в усній та писемній формах відповідно до мотивів, цілей і соціальних норм мовленнєвої поведінки у типових сферах і ситуаціях.

Загальновідомим є той факт, що мова і культура народів Сходу дуже відрізняються від європейських мов і культурних надбань європейської цивілізації. Освітні програми Київська гімназія східних мов №1 орієнтовані на пріоритетне поглиблене вивчення східних мов з 1-го по 12-й клас. Система освітнього процесу з вивчення східних мов включає такі етапи: початковий – базовий курс (1–4 кл.); основна школа – базовий курс підвищеного рівня (5–9 кл.); старша школа – профільно-орієнтоване навчання (10–12 кл.)

Культурна орієнтація Туреччини на Європу в епоху Танзімату спричинила появу запозичень з європейських мов, здебільшого французької термінології на позначення суспільно-політичних, культурних реалій європейського суспільства.

Турецька мова, одна із семи східних мов освітньої програми Київської гімназії східних мов №1, характеризується цілою низкою притаманних їй основних генетичних та типологічних рис у лексиці - спільністю основного фонду; у фонетиці – притаманними тюркським мовам законами сингармонізму; у морфології – аглютинативним типом форм словотвору та словозміни; у синтаксисі – фіксованим порядком членів словосполучень та речень.

За морфологічною структурою турецька мова належить до типу аглютинативних мов (від лат. *agglutinare* „приклеювати”). У мовах цього типу чітко виділяється корінь слова, до якого у визначеній послідовності, один за одним, приєднуються граматичні показники-афікси. Кожен з афіксів має жорстко визначене значення.

Сучасні принципи навчання завдяки орієнтації на проєвропейську самодостатність і свободу особистості учня (особистісно орієнтовна освіта) під час вивчення традицій східних культур і мов збагачуються такими духовними надбаннями Сходу, як високий соціальний рівень процесу навчання, відчуття обов'язку та відповідальності за власні успіхи, щира повага до старших, їх життєвого та професійного досвіду. Виховання цих якостей у здобувачів освіти сприяє безконфліктній творчій інноваційній діяльності, тобто такому виявленню творчості під час навчання, яка не заперечує і не відкидає здобутки старшого покоління. Без цього культурно-виховного компонента неможливе формування повноцінної комунікативної іншомовної компетенції учнів.

Література

1. Редько В.Г. Засоби формування комунікативної компетентності \ В.Редько Теорія і практика, монографія. Київ «Генеза» 2012
2. Навчальна програма для спеціалізованих шкіл, гімназій з поглибленим вивченням турецької мови, затверджена МОН України, лист №21.1/12-Г-252 від 16.06.2017 року